

Ωδές στον πρίγκιπα ★★★★★



Από **Ιλειάνα Δημάδη** - 28/01/2016

Αντικανονικό, αντι-θεσμικό, ντανταΐστικά αστείο θέαμα, που εικονοποιεί με μετα-ποπ όρους την ομώνυμη ποιητική συλλογή του Νίκου-Αλέξη Ασλάνογλου. Δεν είναι για όλους – για κάποιους, όμως, μπορεί να αποδειχθεί απρόσμενα αποκαλυπτικό.



Ένα «εγκώμιο της μη κανονικότητας» του θεάτρου είναι αυτή η περφόρμανς. Δανείζομαι τον τίτλο του πρόσφατου βιβλίου του Ματιέ Πιγκάς, όπου σχολιάζεται η δυνατότητα επαν-επιινόησης της Ευρώπης. Μια ανάλογη ευκαιρία επαν-εφεύρεσης του θεάτρου έξω από την αδιάφορη κανονικότητα του ομοιόμορφου κυοφορούν, δίχως να το κραυγάζουν, οι «Ωδές». Η

διαφορετικότητά τους δεν έγκειται απλώς στην trash εικαστικότητα τους αλλά και στην ελεύθερη κοινωνικο-πολιτική συνθήκη που προσδιορίζουν – από το υπόγειο όπου παίζονται μέχρι την ελεύθερη συνεισφορά αντί εισιτηρίου. Επιπλέον, οι ανοιχτοί συνειρμοί που προκαλεί η χειροποίητη πλην όμως φαντασμαγορική εικονοπλασία της παράστασης είναι οντολογικής, πολιτικής, αισθησιακής αλλά και υπόκωφα χιουμοριστικής φύσεως.

Μια αλλόκοτη arte povera ανθεί στο υπόγειο της Χαλκοκονδύλη. Ο Βασίλης Νούλας μετασχηματίζει τα ευτελή υλικά – μια μπασκέτα είναι το σκηνικό του. Οι ηθοποιοί φορούν haute-couture δημιουργίες από σακούλες σκουπιδιών ή καρεκλοπόδαρα και μεταμορφώνονται σε queer οντότητες: στον ομοφυλόφιλο ποιητή (μοναδική η φασματική παρουσία του Αντώνη Γκρίση ως Ν.-Αλ. Ασλάνογλου) κι έπειτα σε Άτλαντες που χορεύουν ένα σουρεάλ τσιφτετέλι, σε έναν μελαγχολικό Ρεμπό, σε έναν περιχαρή Αλέξη Τσίπρα ή, ακόμη, σε έναν Αϊ-Γιώργη με σώβρακο και φωτόσπαθο. Με ένα μετα-παζολινικό όργιο εναγκαλισμών κλείνει η παράσταση. Υπόκρουση; Η (έξοχη) ερμηνεία του ερωτικού άσματος «Et si tu n'existais pas» από τον ηθοποιό-περσόνα Αθανάσιο Κουβούση.



Κάθε εικόνα είναι ένα σκετς αιφνιδιαστικής ομορφασχΉμιας, το οποίο λειτουργεί σαν μετα-επιθεωρησιακό σκΉμμα αλλά και σαν «σοφό» ιαπωνικό χαΐκού: ένα μετα-ποπ σατιρικό δ΄ραμα παΐζεται μπροστά μας. Οργανωμένες σε μια απροσδ΄κτη σύνθεση, οι εικόνες εκκλ΄ουν αλλόκοτα περιεχόμενα, με αμυδρή αφορμή τους στίχους του ποιητή. Σταθερό σημείο τριβής παραμένει για μένα ο λόγος. Άτεχνη είναι η εκφώνησή του και η ερμηνεία του. Θαρρείς και οι Nona Melancholia απαρνούνται την υποκριτική όσο και την ηχητικότητα. Ίσως γι' αυτό το δε΄τερο μέρος, με την απαγγελία των ποιημάτων του Ασλάνογλου, φαντάζει, συγκριτικά με το πρώτο και απογειωτικό, συμβατικό έως και ξενέρωτο.

Ο Βασ΄λης Νούλας είναι, πάντως, ένας weirdo και, συνάμα, ένας αυθεντικός καλλιτέχνης. Εκκεντρικές, απρόοπτες, φύσει και θέσει περιθωριακές είναι οι δουλειές του. Συνάμα, όμως, ευγενείς. Απροσποίητα ιδιοσυγκρασιακός και φιλοσοφημένα ποπ, ο ίδιος δεν επιδεικνύει την εμβρίθειά του. Δεν απαρνιέται ούτε τη ροπή του στο αφελές κιτς των '80s. Αυτοσαρκάζεται, όμως, όπως μόνο ένας ακομπλεξάριστος καλλιτέχνης μπορεί. Κι έχει μια προσωπική, ξεχωριστή σκηνική γλώσσα. Παράγει τέχνη από το τίποτα – ακόμη κι από τα σκουπίδια. Είναι, άραγε, ένας Andy Warhol των αθηναΐκών '00s; Γιατί η Αθήνα, ως τόπος-μη τόπος, είναι η αόρατη πρωταγωνίστρια των «Ωδών».

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ Χαλκοκονδύλη 35, Ομόνοια, 6972305557.

Διάρκεια: 70΄.